

Arrest

nr. 321 668 van 14 februari 2025
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 6 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende tussen 2018 en 2022 vijf verzoeken om internationale bescherming in die telkens negatief werden afgesloten, gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Hij diende op 27 juni 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 14 maart 2024 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.3. Verzoeker diende tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 316.695.

1.4. Op 5 februari 2025 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog

op verwijdering genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 06.02.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: S(...) K(...)

voornaam: S(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Jaffna

nationaliteit: Sri Lanka

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart sedert 2018 in België te verblijven. Op 29.02.2018 diende hij een eerst verzoek tot internationale bescherming (VIB) in, dat op 15.01.2020 definitief werd afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) waarbij het statuut van vluchteling en statutaire bescherming werden geweigerd. Op 07.02.2020 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13qq van 03.02.2020). Betrokkene's tweede VIB, ingediend op 21.09.2020 werd op 26.02.2021 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Het schorsend beroep tegen deze beslissing werd op 26.04.2021 ongegrond verklaard door de RVV. Betrokkene ontving op 13.02.2021 een bijkomende termijn van 10 dagen om alsnog het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan diende hierna diende nog twee maal een VIB in, op 24.06.2022 en op 31.01.2023. Beide verzoeken werden op respectievelijk 27.10.2022 en 30.03.2023 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 03.05.2023 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 27.04.2023).

Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 27.06.2023 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 14.03.2024 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 25.05.2024 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing ingediend bij de RVV, heeft geen schorsend karakter. De omstandigheid dat de terugleiding naar Sri Lanka wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaarde in het kader van zijn eerste VIB dat hij een broer en oom heeft die in België wonen. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst waar hij geboren en getogen is en 25 jaar heeft gewoond, zonder de nabijheid van zijn in België wonende broer en oom. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien verklaarde betrokkene bij zijn eerste VIB dat zijn beide ouders en zijn acht broers en zussen zich nog steeds in Sri Lanka bevonden. Sindsdien is er geen bewijs geleverd dat deze situatie zou zijn veranderd. Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat betrokkene bij zijn tweede VIB verklaarde dat hij nog regelmatig contact had met zijn vader in het land van herkomst. Bij zijn derde VIB verklaarde betrokkene nog regelmatig contact te hebben met zijn vader en zijn broer in het land van herkomst. Allerlaatst verklaarde betrokkene bij zijn vierde en laatste VIB dat hij nog met regelmaat contact had met zijn zus in het land van herkomst.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige

broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 18.08.2023 en op 01.09.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.02.2020, 27.04.2023 en van 14.03.2024 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep tegen het de weigering van machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en het daarbij horende bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking hebben. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende vier keer na elkaar (op 29.05.2018, 21.09.2020, 24.06.2022 en 31.01.2023) een VIB in. Het eerste VIB werd definitief afgeloten met een weigering van statuut van vluchteling en statutaire bescherming. De drie volgende VIB werden niet ontvankelijk verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren omwille van de gewapende strijd tussen etnische groeperingen in Sri Lanka en het feit dat hij behoort tot de Jaffana groep. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming van 29.05.2018, 21.09.2020, 24.06.2022 en 31.01.2023. Uit de onderzoeken van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 18.08.2023 en op 01.09.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de

uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.02.2020, 27.04.2023 en van 14.03.2024 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep tegen het de weigering van machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en het daarbij horende bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking hebben. In het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende vier keer na elkaar (op 29.05.2018, 21.09.2020, 24.06.2022 en 31.01.2023) een VIB in. Het eerste VIB werd definitief afgesloten met een weigering van statuut van vluchteling en statutaire bescherming. De drie volgende VIB werden niet ontvankelijk verklaard.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.02.2020, 27.04.2023 en van 14.03.2024 die hem betekend werden. Betrokkene werd op 18.08.2023 en op 01.09.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V(...) M(...), Attaché gemachtigde Voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, S(...) K(...), S(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 06.02.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten

Naam S(...) K(...)

voornaam : S(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats Jaffna

nationaliteit : Sri Lanka

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldig verblijfstitel afgeleverd door een van de lidstaten dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.02.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.02.2020, 27.04.2023 en van 14.03.2024 dat hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep tegen het de weigering van machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en het daarbij horende bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking hebben. In het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene verklaart sedert 2018 in België te verblijven. Op 29.02.2018 diende hij een eerst verzoek tot internationale bescherming (VIB) in, dat op 15.01.2020 definitief werd afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RW) waarbij het statuut van vluchteling en statutaire bescherming werden geweigerd. Op 07.02.2020 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13qq van 03.02.2020) Betrokkenes tweede VIB, ingediend op 21.09.2020 werd op 26.02.2021 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Het schorsend beroep tegen deze beslissing werd op 26.04.2021 ongegrond verklaard door de RW. Betrokkene ontving op 13.02.2021 een bijkomende termijn van 10 dagen om alsnog het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan diende hierna diende nog twee maal een VIB in, op 24.06.2022 en op 31.01.2023. Beide verzoeken werden op respectievelijk 27.10.2022 en 30.03.2023 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 03.05.2023 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 27.04.2023).

Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 27.06.2023 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 14.03.2024 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 25.05.2024 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing ingediend bij de RW, heeft geen schorsend karakter. De omstandigheid dat de terugleiding naar Sri Lanka wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene werd op 18.08.2023 en op 01.09.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Betrokkene verklaarde in het kader van zijn eerste VIB dat hij een broer en oom heeft die in België wonen. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst waar hij geboren en getogen is en 25 jaar heeft gewoond, zonder de nabijheid van zijn in België wonende broer en oom Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien verklaarde betrokkene bij zijn eerste VIB dat zijn beide ouders en zijn acht broers en zussen zich nog steeds in Sri Lanka bevonden. Sindsdien is er geen bewijs geleverd dat deze situatie zou zijn veranderd. Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat betrokken; bij zijn tweede VIB verklaarde dat hij nog regelmatig contact had met zijn vader in het land van herkomst Bij zijn derde VIB verklaarde betrokkene nog regelmatig contact te hebben met zijn vader en zijn broer in het land van herkomst. Allerlaatst verklaarde betrokkene bij zijn vierde en laatste VIB dat hij nog met regelmaat contact had met zijn zus in het land van herkomst.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07. Onur/Groot-Brittannië: -N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren omwille van de gewapende strijd tussen etnische groeperingen in Sri Lanka en het feit dat hij behoort tot de Jaffana groep. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming van 29.05.2018, 21.09.2020, 24.06.2022 en 31.01.2023. Uit de onderzoeken van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/1 1.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Hij betoogt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek heeft gevoerd naar artikel 3 van het EVRM en zich heeft beperkt tot de verwijzen naar de procedures in het kader van het verzoek om internationale bescherming. Daarnaast verwijt hij de verwerende partij dat er een inreisverbod wordt afgeleverd. Verzoeker betwist ook het motief dat hij familie zou hebben in Sri Lanka; deze zouden zijn gevlucht of zich schuil houden. Verzoeker betoogt dat een negatieve beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming niet belet dat er andere redenen zijn waarom artikel 3 van het EVRM geschonden is. Hij wijst er ook op dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tenslotte voert verzoeker dat hij niet gehoord werd. In een derde middel voegt hij daaraan toe dat hij bij terugkeer naar zijn land vreest het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of mensonterende behandeling n.a.v. de problemen die hij er heeft. Aangaande de actuele veiligheidssituatie in Sri Lanka verwijst hij naar internationale rapporten, om er uit af te leiden dat er nog steeds veel criminaliteit en geweld heerst.

2.1.2. Wegens de inhoudelijke samenhang worden het eerste en het derde middel samen behandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat

de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, p. 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte. Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, p 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, p 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In de huidige zaak blijkt dat het verzoek om internationale bescherming werd geweigerd door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 september 2019. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest met nummer 231.120 van 13 januari 2020. Een nieuw verzoek om internationale bescherming werd door het commissariaat-generaal op 26 februari 2021 onontvankelijk verklaard. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest met nummer 271.594 van 21 april 2022.

Uit de lezing van deze beslissingen en arresten blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming inhoudelijk werd onderzocht en er werd besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging doet blijken in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch dat er nood is aan de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich in zijn middel dat verwijzen naar de situatie in Sri Lanka die reeds werd onderzocht. Met het loutere herhalen en verwijzen naar de elementen van zijn verzoek om internationale bescherming brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die kunnen wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en die de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing had moeten onderzoeken. Het loutere feit dat verzoeker meent dat het bevel thans wordt genomen in het kader van een “andere procedure”, houdt niet in dat de verwerende partij deze elementen opnieuw had moeten onderzoeken. Overigens volgt uit artikel 52/3 van de vreemdelingenwet dat na het nemen van een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, wel degelijk bevel om het grondgebied te verlaten moet worden genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd gehoord, blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

De elementen die verzoeker aanvoert betreffende zijn familie- en gezinsleven zijn niet van die aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie.

Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en het derde middel zijn niet ernstig.

2.1.3. In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 6 EVRM. Hij betoogt bij de Raad een beroep hangende te hebben tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis en stelt deze procedure wensen af te wachten. Bij verwijdering naar zijn land van herkomst zouden de buitengewone omstandigheden komen te vervallen hetgeen het recht op een eerlijk proces schendt

Het loutere feit dat hij tegen de weigeringsbeslissing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een beroep tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend dat nog hangende is, heeft niet tot gevolg dat hij op het grondgebied zou mogen verblijven voor de duur van de behandeling van het beroep. De Raad wijst er verder op dat wat betreft de ingeroepen schending van artikel 6 EVRM beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409).

Daarnaast merkt de Raad op dat het verzoeker vrij stond om overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij voorlopige maatregelen de behandeling van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen in de zaak 316.645, hetgeen hij heeft nagelaten.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.1.4. In een vierde middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM. Hij betoogt dat zijn familie Sri Lanka ontvlucht heeft en geen weet te hebben waar zijn enige broer, die er nog steeds woont, verblijft aangezien hij er ondergedoken is. Hij stelt dat het quasi onmogelijk is om in Sri Lanka een familieleven te leiden. Hij stelt in België bij zijn broer en diens gezin te wonen, van wie hij afhankelijk is zowel financieel als voor steun en veilig onderkomen. Hij vervolgt in België zijn leven te hebben uitgebouwd en er in een restaurant tewerkgesteld te zijn. Hij besluit dat er sprake is van een duurzame verankering.

Verzoeker werd nooit eerder gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied en diende te weten dat zijn verblijf op het grondgebied precair was. Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat er in dat geval geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezins privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

De bestreden beslissing bevat volgende belangenafweging met betrekking tot verzoekers gezins- en privé-leven:

“Betrokkene verklaarde in het kader van zijn eerste VIB dat hij een broer en oom heeft die in België wonen. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst waar hij geboren en getogen is en 25 jaar heeft gewoond, zonder de nabijheid van zijn in België wonende broer en oom. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien verklaarde betrokkene bij zijn eerste VIB dat zijn beide ouders en zijn acht broers en zussen zich nog steeds in Sri Lanka bevonden. Sindsdien is er geen bewijs geleverd dat deze situatie zou zijn veranderd. Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat betrokkene bij zijn tweede VIB verklaarde dat hij nog regelmatig contact had met zijn vader in het land van herkomst. Bij zijn derde VIB verklaarde betrokkene nog regelmatig contact te hebben met zijn vader en zijn broer in het land van herkomst. Allerlaatst verklaarde betrokkene bij zijn vierde en laatste VIB dat hij nog met regelmaat contact had met zijn zus in het land van herkomst. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker voert aan dat hij geen banden meer heeft in Sri Lanka. Hij weerlegt echter niet het motief dat hij is opgegroeid in Sri Lanka, waar hij vijfentwintig jaar heeft gewoond, zonder de nabijheid van zijn broer en oom. Hij verklaarde ook dat zijn beide ouders en acht broers en zussen nog in Sri Lanka woonden. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd.

Verzoeker is meerderjarig en maakt geen gewag van bijzondere afhankelijkheid die de gewone banden van affectiviteit tussen familieleden. Het loutere feit dat hij wenst te wonen en werken in België houdt niet in dat er sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die aanleiding geven tot een positieve verplichting.

Het vierde middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen, volstaat om de vordering te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijfentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
L. REMY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

L. REMY

C. VERHAERT